

[Hans Rasmussen.]

arbejdsgiverne vidtgående bemyndigelser på dette område, nærmest karakterisere den som overflødig.

Ninn-Hansen: Den højtærede statsminister betegnede indholdet af den forespørgsel, vi har rettet til ham, som spørgsmål af vital betydning. Det synes jeg den højtærede statsminister har ganske ret i. Det er vel egentlig også fremgået af de bemærkninger, der i øvrigt er fremsat af den højtærede statsminister selv, af det ærede medlem hr. Axel Kristensen og det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, at det for hele samfundsproduktionen, for, hvor langt vi kan komme også beskæftigelsesmæssigt her i landet, virkelig er af vital betydning, at man får klaret bevægeligheden på arbejdsmarkedet.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen skrev en kronik for nogle dage siden i Politiken, og jeg lagde med interesse mærke til, at det ærede medlem her fremhævede betydningen af konkurrence og bevægelighed inden for erhvervslivet. Alle er selvfølgelig tilhængere af, at arbejdskraften skal være bevægelig. Jeg synes da, man må få det indtryk, at når det er et spørgsmål af vital betydning, som statsministeren udtrykte det, er det også rigtigt på dette tidspunkt som angivet af det ærede medlem hr. Axel Kristensen at få en diskussion, en drøftelse af det her i tinget med det formål at få fjernet de bestemmelser, som kan hindre en sådan bevægelighed.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen fremhævede stærkt det, der er gjort af organisationerne for at opnå denne bevægelighed og fjerne sig fra forældede bestemmelser, og det ærede medlem pegede ganske naturligt for ham i særlig grad på jernindustriens forhold. Ja men jeg tror da, vi alle er fulde af anerkendelse af det, der er sket i arbejdsmarkedets organisationer og de enkelte organisationer i den retning. Vi ved alle, at den organisation, det ærede medlem står i spidsen for, er gået foran her, og at man dér har større bevægelighed end andre steder. Vi har også alle gennem flere år fulgt det ærede medlems tanker om industriforbund, og selv om det ærede medlem vel havde nogen vrede i sin røst over for os, vil jeg gerne understrege, at der så sandelig da ikke er nogen, der med denne fore-

spørgsel ønsker at pege fingre ad det, der er sket inden for den store jernindustri, inden for smedeforbundet, for det må da alle erkende, at både fra smedeforbundets og Dansk Arbejdsgiverforenings side er der gjort meget for at opnå en større bevægelighed, og vi ville også have haft et meget ringere samfund i dag, hvis der ikke var sket noget, hvis de oprindelige fagskranker havde virket i fuldt omfang. Det er klart, at så havde vi ikke haft den produktion og den levestandard, som vi har i dag. Spørgsmålet er blot, om det er tilstrækkeligt. Spørgsmålet er, om vi ikke stadig væk har bestemmelser i aftaler, bestemmelser af kutymemæssig art, der bevirker, at vi ikke opnår den bevægelighed, der er ønskelig, med de konsekvenser, som det ærede medlem hr. Axel Kristensen så rigtigt omtalte: at vi ikke får den produktion, vi ellers kunne opnå, at vi ikke får den rationalisering, der ville være ønskelig, at byggeriet bliver ladt tilbage, og at vi på længere sigt ikke når frem til den beskæftigelse, vi alle ønsker.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen mente, at denne forespørgsel lå på et taktisk-politisk plan, men det ærede medlem kom egentlig kun med ét argument for det, nemlig at forespørgslen var rettet til den højtærede statsminister. Nu har jeg altså svært ved at se, at vi, fordi vi ønsker at drøfte et spørgsmål med den højtærede statsminister, af den grund bringer sagen ned på et taktisk-politisk plan. Der har selvfølgelig ikke været noget ønske om at overse den højtærede arbejdsminister; vi vil også gerne drøfte denne sag med ham. Men når vi vil stille en forespørgsel, der går ud på, at der skal rettes henvendelse til de store organisationer, er det så ikke i overensstemmelse med den kutyme, vi har, at forespørgslen rettes til den højtærede statsminister? Vi vil gerne være høflige over for arbejdsmarkedets parter, Arbejdsgiverforeningen og LO. Vi vil i fremtiden om muligt være endnu mere høflige, end vi har været hidtil, for når vi ikke har lejlighed til at tale direkte til det ærede medlem hr. Hans Rasmussen her i denne bygning, så skal vi være ekstra høflige, når vi henvender os til organisationerne. Men vi ønsker ikke fra vor side at være så høflige, at vi på forhånd retter